

TUDI S PARALIZO SKOZI ŽIVLJENJE

Na praznični dan dneva samostojnosti in enotnosti je potekala na Radiu Robin oddaja »Pogovor z Ano Kleč, članico Društva Paralitikov Slovenije-PARAS«. Oddaja je bila posneta kakšna dva tedna prej v studiu radia. Govorila sem o paralitikih v naši državi, o delovanju društva in nenazadnje o sebi.

Za otroško paralizo sem zbolela leta 1953 v starosti 16 mesecev. Leto za tem, ko sem zbolela za otroško paralizo, je tudi Slovenija pridobila cepivo. Sprva sem se zdravila v bolnici Stara gora pri Novi Gorici, kjer so takrat zdravili otroke iz vse Jugoslavije. Ker pa takrat še niso vedeli, kako se to zdravi, so me kot 16-mesečnega otroka dali v mavec, v katerem sem bila pol leta. Takrat so menili, da je takšna »terapija« edina uspešna, čeprav z mavcem niso uspeli nič izboljšati, razen tega, da so še povečali trpljenje otrok s paralizo. V bolnici sem ostala štiri leta, tako da staršev in bratov sploh nisem več poznala. Obiski v tistih časih niso bili dovoljeni. Ker se stanje po tem času ni izboljšalo, kvečjemu poslabšalo, so me dali v domačo oskrbo. Takrat pa je na Goriškem pričela delovati ambulanta dr. Derganca, ki me je sprejel v svojo ambulanto in me kasneje poslal na zdravljenje v ortopedsko bolnico v Ljubljano. Bil je pionir v zdravljenju te bolezni in je oral ledino na tem področju. V Ljubljani sem prestala veliko operaciji, tam tudi zaključila tri razrede osnovne šole. Čas, tam nekje do svojega petnajstega leta, sem preživela v bolnici. Stanje se mi je po vseh teh posegih izboljšalo, v začetku sem še hodila z aparati. Z leti pa se je stanje zaradi neenakomerne hoje poslabšalo, tako, da sedaj hodim s pomočjo bergel. Po zaključeni osnovni šoli sem se vpisala na srednjo ekonomsko trgovsko šolo v Novi Gorici, ki sem jo tudi uspešno zaključila. V tistem obdobju so namreč mnogo na različne načine prizadetih otrok pošiljali na šolanje v Kamnik, kjer so se izučili za različne poklice. Zaposlila sem se v optiki, kjer sem delala pripomočke za slabovidne. Tu sem kot vodja poslovalnice ostala vse do svoje upokojitve.

Predstavila sem Društvo paralitikov Slovenije, katerega član sem. Med drugim: kje je sedež društva, kdaj je bilo ustanovljeno, kdaj je stopilo na novo pot, kdo so lahko člani. Predstavila sem tudi vseh šest socialnih programov, ki jih društvo izvaja. Povedala sem, da je v društvo trenutno vključenih 162 rednih članov in 26 podpornih članov. Člani imajo možnost plavanja v različnih krajih po Slovenji, udeležujejo se tekmovanj v različnih športih, kjer posegajo po kar visokih rezultatih. Enkrat tedensko imamo na društvu tudi delavnice ročnih del in tudi vaje pilatesa, prilagojene nam invalidom. Društvo organizira tudi obnovitveno rehabilitacijo v zdraviliščih ipd.

Za konec sem še povedala, da sem članica društva PARAS in tudi članica upravnega odbora društva. Po svojih močeh društvu PARAS vedno priskočim na pomoč, ko me potrebujejo. Sem pa tudi članica Medobčinskega društva invalidov Goriške, kjer vodim že vrsto let delavnice ročnih del in pomagam v pisarni,

Še misel za konec: »Čuvajte svoje zdravje, to je največja dobrina, ki jo imamo, leto, ki prihaja, pa naj prinese veliko zdravja in dobrega počutja. Pojdite med ljudi in širite svoje znanje.«

Povzetek pripravila: Ana Kleč